

SAGA
EGMONT

IB HENRIK CAVLING

SLOTTET

A man in a dark tuxedo with a white shirt and a dark bow tie is shown in profile, looking towards a woman. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a black sleeveless dress. She is looking up at the man with a slight smile. Her hand is resting on the man's chest. The background is dark and out of focus.

 SAGA
EGMONT

IB HENRIK CAVLING

SLOTTET

Ib Henrik Cavling

SLOTTET

SAGA EGMONT

Slottet
är översatt från danska av Marianne Jangö efter
Slottet

Omslagsfoto: Shuttersock

Copyright © 1959, 2018 Ib Henrik Cavling och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711741153

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt
bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Första kapitlet

Falkenborgs slott på nordvästra Själland är ett av landets äldsta och vackraste herresäten. Huvudbyggnaden är ett arkitektoniskt mästerverk och detsamma gäller det smidda gallerverket som kröner slottsgårdens imponerande portal. Men så bär den också hammaren, Christian den fjärdes namnkunnige konstsmed Caspar Finckes mästarmärke och man får bege sig till Frederiksborgs slott för att finna dess like.

Men det märkligaste med Falkenborgs slott är ändå att det varit i samma familjs ägo ända sedan 1609. Slottets första ägare var den krigiska och oförsonliga riksgreven Adam Falke. Intill år 1827 var ätten Falke grevlig, men på grund av oenigheter mellan kungen och Gotlieb Falke miste släkten rang och titlar, och det var inte långt ifrån att den också hade mistat Falkenborgs slott, som på den tiden, med sina nära femtusen tunnland jord, åker och skog, var ett oerhört värdefullt gods.

Ryktet berättar att den stolte och styvnackade Gotlieb Falke var tvungen att förödmjuka sig och böja knä för drottningen för att be henne rädda gården. Men på den tiden var Falkenborg säkert värt ett knäfall.

Ända sedan den första riksgrevens tid har herrarna till Falkenborg växelvis hetat Adam och Gotlieb. Starka och

svaga personligheter har också växlat i släkten och som i de flesta familjer har det funnits både sparare och slösare.

För några år sedan var Falkenborg inte mera vad det en gång hade varit. Inte sedan 1827 hade godset upplevat en värre kris. Slottets ägor på över femtusen tunnland hade krympt ihop till fattiga sextonhundra, och till och med de var så intecknade att godsets advokat inte med bästa vilja i världen kunde hitta flera värden. Men som alltid när Falkenborg är i nöd, springer ett starkt, friskt skott ut på den gamla stammen, och för första gången i släktens historia var det en flicka.

Advokat Jessen liknade mer en bonde än en jurist. Han var grovt byggd, bred över axlarna, hade en röd tjurnacke och händer som lagårdsdörrar. Men huvudet var det inget fel på. När en bondpojke från Västsjöland tar juridisk ämbetsexamen med glans, så är det kanske fel någonstans, men inte sitter det felet i huvudet.

Jessen var i femtioårsåldern och man sa allmänt att han påminde om en bulldogg. Just nu, när han med sin bil vek av från Holbaek-vägen i riktning mot Falkenborgs slott, liknade han till och med en ovanligt argsint bulldogg.

De senaste åren hade Jessen ofta ångrat att han hållit fast vid den lilla privatpraktiken i Holbaek. Från början hade det också varit Falkenborgs affärer, och inte Holbaek, som lockat honom att stanna kvar i den lilla småstaden. Men den tiden var nu förbi och advokat Jessen var säker på att den aldrig skulle komma tillbaka.

I Alfred Jessens barndom hade den gamle kammarherren, Gotlieb Falke, nästan varit en okrönt kung på västra Sjöland. När han dog 1913 lämnade han efter sig ett välskött gods och en stor förmögenhet till sin ende son

och arvinge, löjtnant Adam Falke, som då var tjugo år och ogift och ett av landets bästa partier.

Advokaten fnös föraktfullt. Adam Falke, numera kammarherre Falke, hade förvaltat sitt pund uruselt. Till att börja med hade det gått bra och Falkenborg hade gått helskinnat genom det första världskriget. Men strax efteråt hade Adam Falke mött sitt öde i grevinnan Magda von Boselungen, en vacker och lyxälskande ung änka.

Jessen kom väl ihåg bröllopet 1928 och det gjorde många andra i trakten också. Det var den största och praktfullaste fest man någonsin hade hört talas om.

Hade Magda bara levat ett par år till, så hade hon ruinerat Falkenborg redan då, tänkte advokaten. Men efter en enda säsong på slottet, där den ena överdådiga festen hade avlöst den andra, hade Magda rest ifrån man och barn. Barnet var förresten inte Adam Falkes, utan greve von Boselungens, men det bekymrade inte Magda. Två månader senare mötte hon sitt öde mitt ute på Atlanten. Ett isberg kolliderade med Amerikabåten och Magda och hennes älskare var bland de omkomna. Redan följande år gifte Adam Folke om sig och den här gången var alla övertygade om att han funnit en riktig hustru. Tyvärr fick han bara behålla henne i sju år. I det äktenskapet föddes två barn, flickorna Bente och Marianne.

Det var kanske tur att släkten Falke dog ut med Adam Falke, tänkte advokat Jessen. Vad vore en Falke utan Falkenborg?

Advokaten fnös på nytt när han körde in genom Caspar Finekes konstrikt smidda portal. Om man åtminstone kunde göra pengar av den, tänkte han materialistiskt och förband i tankarna konstsmedens mästerverk med den minkpäls som Regitza, Magda von Boselungens dotter i första

äktenskapet, hade köpt på kredit i Köpenhamn förra månaden.

Jessen körde aldrig fram till Falkenborgs huvudingång. Förr i tiden hade han inte vågat, och nu, när det kanske inte var så noga längre, förblev han sin vana trogen och parkerade bilen på planen framför tjänarnas flygel.

Med det tunga bulldogghuvudet framskjutet som till attack och dokumentportföljen under armen började han gå uppför marmortrappan, men innan han hunnit till det översta trappsteget, öppnades den tunga, snidade ekdörren.

— Men se goddag, lilla Madsen, har ni ingenting annat för er mitt på blanka dagen än att hålla utkik efter folk? Jessen lät förargad.

Lilla Madsen, som var en stadig dam på över hundra kilo och som aldrig kallades annat än jungfru Madsen, var jämnårig med advokaten. Hon var husföreståndarinna på Falkenborg och hade varit på slottet nästan hela sitt liv. Jungfru Madsen var känd för att vara barsk och ettrig, men Jessen visste att det klappade ett varmt hjärta bakom den sträva ytan. Ändå kunde han aldrig låta bli att retas med henne.

Jungfru Madsen blev röd av ilska. — Ifall jag väntade att få syn på någon, så inte var det er i alla fall, sa hon vasst.

Jessen log. — Och vem skulle det vara ni väntade på?

— Om ni intresserade er en smula mer för slottets angelägenheter, så skulle ni säkert ha reda på att fröken Bente kommer hem idag.

— Jaså, sa advokaten, det visste jag inte. Har kammarherren åkt till Köpenhamn för att hämta henne?

— Nej, men Petersen körde in med Marianne och grevinnan Regitza.

— När har Regitza blivit grevinna för er, lilla Madsen? Ni har ju känt henne ända sedan hon låg i blöjor.

— Ja, Gud hjälpe mig, men ni kan ju själv försöka dua henne, Jessen, och kalla henne vid förnamn, så blir hon nog snart grevinna för er också. Antingen blir vi väl snart av med henne här på Falkenborg, när hon gifter sig, eller också får vi väl hit den slyngeln också och blir tvungna att försörja honom.

— Ja, det är inte lätt att säga hur det kommer att gå, svarade advokaten uppriktigt.

Regitza var förlovad med konsul Jörlings son Konrad. Om konsuln själv hade advokaten aldrig hört annat än gott, men sonen gjorde ett ofördelaktigt intryck på nästan alla människor.

Kammarherre Adam Falke stod med rynkad panna mitt i det stora biblioteket, som gick tvärs igenom hela Falkenborgs slott och tidigare hade varit riddarsal, när advokat Jessen kom in. Av bibliotekets tiotusen band hade kammarherren knappast läst ett enda eller ens brytt sig om att titta på dem. Adam Falke läste inte böcker. Det var inte bra för ögonen, ansåg han. Annars brydde sig den 60-årige kammarherren inte ett dugg om sin hälsa. Ända tills för fem år sedan, då kammarherren avbröt alla förbindelser med läkare, hade dessa ofta varnat honom och bett honom ändra sin livsföring med tanke på hans dåliga hjärta.

Adam Falke var lång och smal. Örnnäsan røjde adelsmannen, liksom de skarpa dragen och det högmodiga ansiktsuttrycket. Adam Falke visade aldrig vad han kände. Han blev ofta arg och irriterad, men det märktes aldrig på honom. Det var kanske orsaken till att ingen, inte ens hans döttrar Bente och Marianne, kunde ana vilket slag det var

för honom då hans andra hustru, Gerda, dog år 1937. Men Adam Falke visste själv att han den dagen förlorade intresset både för livet och Falkenborg.

Adam Falke nickade kyligt mot advokaten. Bara han nu inte börjar krångla igen, tänkte han och sa: — Goddag, Jessen, fick ni pengarna?

Advokaten nickade. — Ja, kammarherren, det gjorde jag, men det satt hårt åt.

Adam Falkes ansikte var stelt och rörde inte en min.

Advokat Jessen gick fram till skrivbordet i bibliotekets ena ända och öppnade sin portfölj. Den innehöll åttiotusen kronor i stora sedlar och advokaten räknade upp pengarna på bordet. Han hade varit förvånad över att Falke nödvändigt ville ha pengarna i kontanter och han var också nyfiken att få veta vad pengarna skulle användas till.

Adam Falke öppnade en skrivbordslåda och stuvade ner sedelbuntarna i den utan att kontrollräkna dem. Jessen blev ännu mera nyfiken, när inte pengarna lades in i kassaskåpet.

— Sherry eller portvin, Jessen?

Advokaten ryckte till. Han var van vid att de drack ett glas vin efter avslutade affärer, men han kände sig besviken över att Falke uppenbarligen inte hade en tanke på att avslöja vad han tänkte använda pengarna till.

De två herrarna satte sig mittemot varandra i den djupa fönsternischen, som var möblerad med tunga läderklädda fåtöljer. Som vanligt var Adam Falke mycket elegant klädd. Han satt tillbakalutad i stolen och såg ut som om han inte hade en aning om att möblerna runt omkring dem, liksom mycket annat, var pantförskrivna för de åttiotusen, som nu låg i skrivbordslådan. För att få igenom lånet i banken hade

Falke nämligen varit tvungen att sätta allt slottets lösöre som pant.

Det är snart inte mycket kvar av Falkenborg, tänkte advokaten. Vad ska han använda pengarna till? Egentligen borde han inte använda några pengar alls just nu, utan istället spara av alla krafter.

— Det är sant, Jessen, jag har visst glömt att tala om för er att jag har lovat godsägare Stenfelt den lilla skogsbiten intill honom. Vill ni ordna papperen och skicka över dem till Stenfelt?

Jessen ryckte till och blev röd i ansiktet. Den lilla skogsbiten, som Falke talade om, var på 200 tunnland och kallades allmänt för Falkeskogen. Den hade tillhört Falkenborg i flera olika perioder och senast hade Adam Falkes far köpt den av ägaren till Torngård, det nuvarande Stenfeltgård, för tjugotusen kronor. Idag var den säkert värd mer än det femdubbla. Dessutom visste Jessen att Adam Falke inte hade rätt att sälja den.

— Kammarherren kan inte sälja skogen utan bankens tillåtelse, och den får vi aldrig.

Adam Falke fingrade likgiltigt på den smala urkedjan av guld.

— Måste vi verkligen fråga banken, Jessen, sa han med hård och kall röst, jag ville faktiskt gärna ge Stenfelt den där skogsbiten.

Himmel, tänkte advokaten, han har redan sålt skogen. Det här kan det bli besvärligheter av. Han bestämde sig för att tala rent ut.

— Kammarherre Falke, började han, det är kriminellt att sälja skogen utan bankens tillåtelse. Vi har ju redan lånat pengar på den.

Adam Falke kände sig irriterad. Bara Jessen ville låta bli att lägga sig i sånt som inte angick honom och istället göra som han blev tillsagd, tänkte han.

— Nå, då får vi ordna det på något annat sätt, Jessen. Jag har lovat Stenfelt skogen och han ska också få den.

— Han kan helt enkelt inte få den.

— Vad menar ni med det? Falkes röst var iskall.

— Det går inte att sälja skogen, kammarherren. Det finns inga pengar och allting på godset är redan intecknat eller belånat. Jag hoppas att skogen inte redan är såld?

Adam Falkes ögon blev smala som springor. Han kände sig trängd mot väggen och han tyckte inte om det.

— Vad ni hoppas eller inte hoppas, advokat Jessen, har inte med saken att göra, sa han uppbragt, och om det är så att ni inte längre kan åta er godsets angelägenheter, så får jag väl se mig om efter en ny jurist.

Nu får du din lön efter trettio års trogen tjänst, tänkte advokaten rasande och började långsamt räkna till tio för sig själv. Hans stämma darrade fortfarande av vrede, när han till slut svarade: — Det står ju kammarherren fritt att göra som ni behagar. Personligen skulle jag anse det vara en stor lättnad att bli befriad från det tunga ansvaret. Trots mina varningar har godsets affärer hela tiden gått bakåt under de sista tjugofem åren och just nu står Falkenborg på ruinens brant.

— Jag mår inte riktigt bra idag, Jessen, skyndade sig Adam Falke att svara. Ni ska inte fästa er vid vad jag säger. Det är de här förbannade pengarna som förstör min sömn. Jag menade inte vad jag sa. Ni har rätt i att jag är en ruinerad man, och min ställning är faktiskt sämre än ni har reda på, men ikväll har jag chans att vända allt till det bättre.

Adam Falke mötte motvilligt advokatens frågande blick. Så ryckte han på skuldrorna.

Så lätt ska han inte slippa undan, tänkte Jessen förargat. — Varför just ikväll? frågade han rent ut.

— Det kan vi tala om imorgon, löd kammarherrens kyliga och avspisande svar.

*

Ute på Kastrup stod Marianne Falke och väntade på passagerarna från det Londonplan som just hade landat.

Den 18-åriga Marianne var så slank att man nästan kunde kalla henne spenslig. Hon var blyg av naturen, men på ett så mjukt och tilltalande sätt att många ansåg Marianne vara den trevligaste och behagligaste av systrarna på Falkenborg. Den allvarliga blicken i hennes nötbruna ögon vann de flesta människors hjärtan.

Marianne var nybakad studentska, och den vita studentklänningen framhävde hennes solbrända ansikte och armar. På det askblonda håret satt studentmössan käckt på sned. Marianne väntade just nu på sin storasyster Bente. Hon hade alltid tillbett sin syster och sett upp till henne. Däremot tyckte hon inte om sin halvsyster Regitza, fastän hon var för snäll och vänlig för att erkänna det ens för sig själv.

Hurra! Där kom Bente! De två systrarna föll varandra om halsen och pratade skrattande i munnen på varann.

— Men Bente, utbrast Marianne beundrande, så söt du är. Hur bär du dig åt egentligen?

Bente räckte ut tungspetsen och sa retsamt: — Spar dina blomster åt Regitza, hon sätter större värde på dem.

Marianne var nära att räcka ut tungan, hon med, men hon gjorde det inte.

Men det var inte bara Marianne som kastade beundrande blickar på Bente Falke, som själv inte såg ut att märka vilket uppseende hon väckte.

Bente hade korpsvart hår, stora, mörka ögon under smala, svarta ögonbryn. Näsan var liten och jämn, munnen ganska stor och lysande röd. Hyn var ljust brun och alldeles slät. Men det vackraste hos Bente var hennes leende, som gav hennes ansikte ett oemotståndligt uttryck av charm, skönhet och livsglädje och kom folk att vända sig om efter henne.

Hon var klädd i en resdräkt av mellangrå flanell, som satt väl på hennes slanka figur som var utpräglad kvinnlig.

Medan chauffören tog hand om bagaget, talade systrarna om de viktigaste nyheterna för varandra. En kvart senare satt de i den stora, svarta Daimlern, som Magda von Boselungen hade köpt på en bilutställning 1928. Strax före andra världskriget hade den visserligen fått nytt karosseri, men det ändrade inte det faktum att den slukade en halv liter bensin per kilometer.

— Regitza hade visst inte lust att komma och möta mig? sa Bente, som aldrig hade kommit särskilt väl överens med sin fyra år äldre halvsyster eller rättare sagt fostersyster.

— Hon följde visserligen med till Köpenhamn, talade Marianne om, men det var nog för att träffa Konrad.

— Kommer hon inte med hem?

— Nej.

— Ska hon bo alldeles ensam i Ryvangen?

Marianne såg förvånat på sin syster. — Har pappa inte talat om för dig att han har sålt huset i Ryvangen?

Bente skakade på huvudet. — Nej — det kan jag inte påminna mig. Varför har han gjort det? Han trivs ju så bra där på vintern.

Marianne såg allvarlig ut. — Du får inte tala med pappa om det, men det är inte som det ska på Falkenborg, viskade hon och drog för rutan, som skilde dem och chauffören åt. — Vi har inga pengar kvar. Förra månaden hade Regitza köpt en oförskämt dyr päls i Köpenhamn och pappa blev rasande och skickade den tillbaka.

— Och det var väl en sak, som inte passade den fina fröken? sa Bente ironiskt.

— Nej, det begriper du väl. Vi fick höra hela den gamla historien om morsarvet och allt det där, du vet. Men låt oss inte tala om Regitza nu. Berätta hellre hur du hade det i England, Bente. Av ditt sista brev förstod jag att du hade gått och blivit kär. Berätta om honom.

Bentes svarta ögon fick ett drömmande uttryck. — Om du visste så rar han är. Vi kallar honom Big Bill, men hans riktiga namn är förstås William.

— Pappa frågade om han var släkt med lord Croydon.

— Ja, tyvärr är Bill hans äldsta son.

— Varför tyvärr?

Bente ryckte på axlarna.

— Bente, frågade Marianne rakt på sak, tänker du gifta dig med honom?

Den äldre systemen vände sig om och betraktade lillasystemen värderande. — Det är svårt att förstå att du är fullvuxen nu, Marianne, men det klär dig.

— Tack så mycket. Du vill alltså inte svara på min fråga?

— Det gör ingenting. Men du förstår, att Bill måste bosätta sig i England och det kan ju inte jag.

— Varför inte det?

Bente blev förvånad över frågan. Hon var den äldsta dottern och hon hade inga bröder. Därför tillhörde hon

naturligtvis Falkenberg. Det måtte väl systemen förstå utan vidare.

— Vem skulle överta Falkenberg annars? frågade hon förundrat.

*

Välkomstmiddagen var lika festlig som den brukade vara när Bente kom hem från utlandet. Bordet var dukat med det tunga, ärvda silvret och smyckat med levande ljus.

Bente hade studerat vid universitetet i London i tre år nu. Om ett år skulle hon ta sin examen och hon visste redan på förhand att hon aldrig skulle få någon användning för den.

Adam Falke ansåg dotterns studier meningslösa. Bente studerade historia och var själv av den åsikten att varje människa borde ha ett yrke av ett eller annat slag. Själv hade hon alltid intresserat sig för historia och det var kanske en av orsakerna till den häftiga kärlek hon hyste för den gamla släktgården och allt som hade att göra med den.

Bente hade blivit förfärad över att se fadern så åldrad. Han var ju inte någon gammal man, bara sextio år. Men det var lätt att se att han hade stora bekymmer. Vad kunde det vara? Falkenberg såg ut som det alltid hade gjort och det fanns inga tecken på penningssvårigheter.

De var bara tre personer till middagen. Marianne hade fortfarande sin vita studentklänning, men Bente hade bytt till en muntert solgul sommarklänning av linne.

— Varför har du smoking, pappa? frågade Bente mitt under middagen.

Kammarherren tvekade ett ögonblick men sa sedan. Jag skulle egentligen ha ätit middag på Stenfeltgård ikväll, men jag meddelade att jag inte skulle komma dit förrän senare.

Skål, Bente! När du kommer hem vill jag ju gärna vara här för att ta emot dig.

De drack under tystnad. Därefter frågade Bente: — Blir det mycket folk på Stenfeltgård ikväll?

Kammarherren skakade på huvudet. — Det är herrmiddag.

— Är du tvungen att gå dit?

— Ja ... jag måste prata affärer.

Bente log. — Har du affärer med den beryktade Henrik Stenfelt?

— Varför kallar du honom beryktad?

— Det var bara på skoj. Det skvallras en massa om honom och hans ungarlshistorier i Köpenhamn. Är han verkligen så rik som det sägs?

Kammarherren nickade. — Ja, han är mycket förmögen. Han är enda son till kommerserådet A. I. Jensen och ärvde läkemedelsfabrikerna efter honom.

— Hur kan han då ha tid att sitta i lugn och ro ute på Stenfeltgård?

— Han har sina direktörer under sig och de ser visst helst att han inte blandar sig i affärerna. Stenfeltgård har han mest för nöjes skull. Han har inte heller det ringaste begrepp om jordbruk.

— Varför heter han Stenfelt, när hans far hette Jensen? undrade Marianne.

Kammarherren log en smula överlägset. — Det är inte alla som är födda Falke, lilla Marianne.

— Vad för slags affärer har du med Henrik Stenfelt, pappa? frågade Bente.

— Det kan vi tala om imorgon, svarade kammarherren och tillade med ett förhoppningsfullt leende, jag har kanske goda nyheter att tala om för er vid frukostbordet.

Men när han satt i bilen på väg till Stenfeltgård var leendet försvunnet från Adam Falkes ansikte. För första gången insåg han hur allvarlig situationen i själva verket var. Han var en ruinerad man. Även om han vann hundratusen ikväll, vilket han hoppades, så skulle det bara räcka för en kort tid.

De åttiotusen kronorna tyngde i fickan. Hälften av pengarna var han skyldig Henrik Stenfelt sedan förra gången det var spelafton på Stenfeltgård. Det var inte Henrik Stenfelt som hade vunnit pengarna, men han hade lagt ut dem och det gjorde en snabb återbetalning ännu mera nödvändig. Adam Falke var en spelarnatur. Under årens lopp hade han förlorat stora summor både i Monte Carlo och Le Touquet, men som alla spelare blev han inte klokare av sina förluster.

Måtte lyckan stå mig bi ikväll, viskade Adam Falke för sig själv, när bilen svängde upp framför Stenfeltgårds trappa. Stenfeltgård hade ursprungligen hört under Falkenborg och hette då Falkenhøj. Genom giftermål gick den ur släkten och kom senare i främmande händer. När Henrik Stenfelt övertog gården gav han den sitt namn.

Henrik Stenfelt tog emot sin gäst i den rymliga och dyrbart möblerade salongen. Han presenterade Adam Falke för de två andra gästerna, grosshandlare Dagberg och fabrikör Thorstenson, som båda var märkbart imponerade över att få vara med en adelsman och kammarherre. Både Dagberg och Thorstenson hade tjänat stora förmögenheter under det andra världskriget och genom Henrik Stenfelt visste kammarherren att de båda affärsmännen inte var rädda för att spela högt. Det var just så Falke ville ha det ikväll. För honom gällde det bära eller brista.

Henrik Stenfelt var 35 år, lång och slank, med kraftigt brunt hår som gärna föll ned i pannan och klara, blå ögon. Ända sedan han var helt ung hade kvinnorna lagt ut sina krokar för honom — både för honom och hans pengar — men hittills hade ingen lyckats fånga in honom. Det var inte så att han var ointresserad av kvinnor, tvärtom, men så fort det blev tal om äktenskap svalnade han.

Den unge godsägaren betraktade sina gäster med ett ironiskt leende. Han var på det klara med att Dagberg och Thorstenson inte föll kammarherren i smaken. Själv tyckte han inte heller om dem, men han hade lovat Falke att leta reda på folk som inte var rädda för att spela högt, och det var inte Dagberg och Thorstenson. Sedan kriget var de vana att ta stora risker.

Det var inte många människor som Henrik Stenfelt beundrade, men till dem hörde kammarherre Falke. När de träffades för första gången hade Henrik Stenfelt genast känt sympati för den kylige adelsmannen, som aldrig visade vad han tänkte och kände. Han hade sett Falke förlora femtiotusen kronor vid spelbordet utan att blinka och ändå hade Stenfelt hela tiden en känsla av att vinst eller förlust betydde ganska mycket för herren till Falkenborg. Den här spelkvällen hade varit kammarherrens idé, och han hade varit mycket angelägen om att få med penningstarka spelare. Annars skulle inte Stenfelt ha brytt sig om att bjuda Dagberg och Thorstenson, vulgära uppkomlingar som bara spelade kort för att tjäna pengar. När Henrik Stenfelt såg de tre männen tillsammans, ångrade han nästan att han hade ordnat spelkvällen.

— Ska vi börja med en drink, kammarherren? föreslog värden.

Adam Falke skakade nästan irriterat på huvudet. — Nej tack.

— Kammarherren brinner visst av längtan efter att slå sig ned vid spelbordet och se vad lyckan bär i sitt sköte, sa Dagberg med ett tillgjort leende.

Det var just vad Adam Falke gjorde, även om han själv aldrig skulle ha uttryckt sig på det sättet.

Spelet började. Den första timmen hade Falke lyckan med sig, men så började han chansa och turen försvann.

Klockan elva inträffade kvällens första stora dust. Stenfelt och Thorstenson hade redan lagt sina kort, medan Falke och Dagberg höjde över varandra. Värden höjde potten till trettiotusen, då Falke sa: — Tjugotusen till.

Adam Falke var lugn till det yttre, men mycket blek. I själva verket var hans nerver spända till bristningsgränsen. Vid sin ankomst till Stenfeltgård hade han inte fått möjlighet att betala Stenfelt de fyrtyotusen han var skyldig honom. Om han nu förlorade detta spel, skulle han inte heller kunna göra det. Men han hade lyckligtvis en fin hand, tre damer.

— Jag är nyfiken till min natur, brummade Dagberg jovialiskt, låt oss nu få se vad den adliga handen gömmer för kort.

Adam Falke lade sina tre damer på bordet.

— Det är möjligt att kammarherren är en damernas man, log Dagberg, strålande av glädje, men jag för min del håller mig till karlarna. Det lönar sig bättre. Samtidigt lade han upp tre kungar på bordet. Adam Falke hade förlorat.

Vid midnatt märkte Henrik Stenfelt att någonting var på tok. Falke hade lånat trettiotusen av Thorstenson, och fabrikören hade frågat i rätt oförsämd ton om han kunde räkna med att få dem tillbaka vid spelets slut. Adam Falke

hade bara nickat. Han var alldeles likblek och kallsvetten bröt fram på hans panna. Henrik Stenfelt var övertygad om att hans gäst var sjuk och föreslog att de skulle avbryta spelet, men det ville inte kammarherren höra talas om.

Thorstensons, Dagbergs och Stenfelts ansikten dansade för Adam Falkes ögon. Det här är slutet, tänkte han. När jag går hem, är det ute med mig och Falkenborg har gått ur mina händer. En del av hans tankar följde spelet automatiskt. Den andra delen kretsade kring Bente, Marianne och Falkenborg. Själv hade han tagit emot ett stort och rikt arv, ett gods utan skulder. Och allting hade han ödslat bort. I tankarna återupplevde han sitt bröllop med Magda von Boselungen. Det hade varit en vansinnig början och sedan hade det bara fortsatt. Han tänkte också på Gerda. Om hon bara hade fått leva, så skulle han aldrig råkat in i en sådan här förnedrande och förödmjukande situation. Vad skulle han göra när spelet var över? Om han inte vann, skulle han inte kunna betala Thorstenson annat än med en check utan täckning. Och Stenfelt kunde han inte heller betala. Det var kanske inte så farligt. Stenfelt var i alla fall en gentleman, som inte skulle fordra betalning vid en olämplig tidpunkt. Adam Falke tänkte på skogen som han hade sålt till Stenfelt. Jessen hade sagt att det var kriminellt. Naturligtvis var det kriminellt. Man kan inte sälja samma sak två gånger, inte ens om man hette Falke.

Mannen är ju sjuk, tänkte Henrik Stenfelt. För första gången frågade han sig om Adam Falke på det hela taget hade råd att spela så högt, men han sköt tanken ifrån sig. Han ägde ju Falkenborg och minsta barn i Danmark förband namnet Falke med rikedom.

Klockan var två, när Adam Falke fick tre kungar på handen. Nu skulle det äntligen bli hans tur. Han spelade

igen mot Dagberg och hade nyss vunnit två potter, så att han hade möjlighet att bjuda. Han satte allt på ett kort.

— Då ska vi väl se vad adelskapet kan prestera den här gången, log Dagberg. Adam Falke lade de tre kungarna på bordet. Dagberg brast ut i ett triumferande skratt: — Hååå, tror ni att det räcker, kammarherre Falke?

— Var vänlig och lägg upp era kort på bordet. Adam Falkes stämman var iskall.

Dagberg hade tre äss.

Adam Falke reste sig från spelbordet. Det svindlade för hans ögon, när han vände sig mot Thorstenson.

— Då ska jag skriva ut ... började han. Orden stockade sig i halsen på honom och han vacklade till.

Henrik Stenfelt reste sig snabbt och hann gripa tag i sin gäst, som sjönk ihop i armarna på honom.

Instinktivt förstod Henrik Stenfelt att kammarherren var död. Han bar honom snabbt ut i salongen, där han lade ner honom på en soffa.

Thorstenson och Dagberg följde efter.

— En sån otur, utbrast Thorstenson, hur går det nu med mina trettiotusen?

Henrik Stenfelt förstod att Thorstenson inte visste att Falke var död. Ändå väckte mannens ord en fruktansvärd vrede hos honom.

— Ni ska få en anvisning från mig i morgon. Ge er av härifrån nu, svarade han skarpt.

*

Bente vaknade utan anledning, badande i svett. Hon kände sig rädd och fylld av ångest.

Det har hänt något förfärligt, för det genom hennes huvud. Det har hänt pappa någonting. Hon tände lampan.

Klockan var litet över två. Hennes hjärta bankade av skräck.

— Måtte det bara vara en ond dröm, bad hon viskande.

Just då ringde telefonen ute i hallen och Bente Falke förstod att hennes bön inte var hörd.

Andra kapitlet

Det var dagen före kammarherre Falkes begravning. På det lilla kontoret vid Algade i Holbaek satt advokat Jessen begravd i papper, som alla rörde Falkenborgs affärer.

Bente hade underrättat advokaten om faderns död per telefon och Jessen var full av beundran för den unga flickan. Bente var lugn och behärskad i sin sorg.

Hon borde ha varit pojke istället, tänkte han. Nej, förresten tillfogade han, det var kanske tur att Bente var flicka i alla fall. En Falke utan Falkenborg var ingenting och nu hade godset gått släkten ur händerna för all framtid. Flickorna Falke var söta och rara båda två, och skulle nog säkert klara sig här i livet ändå. Advokat Jessen såg Bente Falke för sin inre syn igen, och skruvade irriterat på sig. Han kunde inte föreställa sig Bente Falke på ett kontor. Det kanske inte skulle bli så lätt i alla fall.

Advokaten hade redan haft flera samtal både med Bente och Marianne, men han hade inte ännu sagt rent ut till dem att de var ruinerade. Det fick vara till efter begravningen. Men en sak hade Jessen lovat sig själv. Han skulle ha reda på vad det blivit av de åttiotusen kronorna, som han själv tagit med sig till Falkenborg i kontanter. Jessen var säker på att Falke tagit dem med sig till Stenfeltgård, men vad hade det sedan blivit av dem? Det skulle han snart få svar